

меонъ излѣзе напрѣдъ, смирено се поклони на Господа и съ кроткъ, но твърдъ гласъ рече:

— Прости ни за това неспокойствие, което ни е обхванало, велики и всемогъщи Господи. Твоята дума е била всѣкога законъ и прѣди да ни осъдишъ или оправдаешъ, изслушай ни. Ние никога не сме мислили да създаваме смутъ въ Рая, дѣто нищо не ни е липсвало. Но днешнитѣ врѣмена възбудиха толкова много нашитѣ юначни български души, щото при най-голѣмото си желание да бждемъ спокойни, не можахме да се сдържимъ. Днесъ дойдоха въ Рая българи, заклани отъ турци. Тѣ ни разправиха, че днешна България щѣла да воюва съ Турция, щѣла да се разправи веднажъ за винаги съ своитѣ вѣковни угнетители — за свободата на човѣка-робъ. Тази вѣсть ни разпали. Ние искаме още сега да хвъркнемъ къмъ прѣдѣлитѣ на нашата мила България, да видимъ сегашнитѣ български синове, дали ще защитятъ своето отечество, като насъ. Да видимъ, дали ще бждатъ храбри и достойни да носятъ името българи. Господи! позволи ни да отидемъ и цѣлунемъ всѣкиго, който падне за своето отечество. Ти си създалъ човѣка съ слабости, позволи ни да отидемъ въ България.

Цѣлата тълпа заговори въ хоръ:

— Позволи ни, позволи ни, Господи!

Господъ бѣ трогнатъ. Тази гореща обичъ у българина къмъ своето отечество, покърти и него.

Той помълча малко, усмихна се и съ ласкавъ гласъ рече:

— Идете, достойни синове на България, идете къмъ своето любимо отечество. Кажете на сегашнитѣ живи българи да обичатъ, като васъ, своята ро-